

Az ezüsterdő hercegnője

AZ ÉJFÉLI BÁL
BEFEJEZŐ RÉSZE

finep
selection

Jessica Day George
a New York Times bestsellerírója

Jessica Day George

*Az
ezüsterdő
hercegnője*

**AZ ÉJFÉLI BÁL
BEFEJEZŐ RÉSZÉ**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Amy Jamesonnak, a barátomnak és ügynökömnek

Előszó

— **M**ENYASSZONYOKAT ÍGÉRTÉL!
— Kezdem unni a nyavalygásodat, Kestilan – mondta a Kőbezárt király.

A király, Wolfram von Aue harmadszülött fia, korábban Ronin herceg, megragadta a trónja karfáit, mire a fekete kő alig hallhatóan megreccsent.

— Látod? Az otthonunk darabokra hullik körülöttünk! Tennünk kell valamit! – Kestilan a trónra mutatott, bár repedés nem látszott rajta.

— Szerinted én csak ülök itt minden éjjel, és kárörvendőn szemlélem a királyságomat? – A Kőbezárt király jeges hangjától büszkeség töltötte volna el az apjukat. – Nem vagyok vak.

A király széles karmozdulattal körbemutatott a báltermen.

A márványpadló elvesztette a fényét, és a több százezer tánctól enyhe mélyedések látszottak rajta. A tükrök kereteiről mállott az aranyozás, az egykor fekete és lila kárpitok szürkévé és levendulaszínűvé fakultak.

Blathen mormogott valamit, mire a király hirtelen felé kapta a tekintetét.

– Mit mondtál, kedves öcsém?

Először úgy tűnt, mintha Blathen visszakozna, de aztán kihúzta magát.

– Apánk évszázadokon át uralkodott, a palota mégis mintha végig teljesen új lett volna – ismételte meg.

A Kőbezárt király bólintott.

– Nagyon igaz. És úgy véled, hogy most azért pusztul, mert én nem vagyok olyan erős király, mint az apánk.

Egyik testvér sem mozdult vagy szólalt meg. Félték egyetérteni ezzel a kijelentéssel. Akármilyen erővel is bírt a mostani király az előzőhöz képest, játszi könnyedséggel tudott volna véget vetni bármelyikük életének.

A Kőbezárt király felállt, és elmosolyodott, amikor a testvérei kitértek előle. Leléptek az emelvényről, amitől ő magasabbnak tűnt, bár mind egyforma magasak voltak. Kihasználta a lehetőséget, hogy föléljük tornyosuljon, és a mosolya még rémisztőbbé vált.

– Biztosítalak, hogy nem ez a helyzet. Az igazság az, hogy a Kőbezárt Királyság azért haldoklik, mert arra hivatott, hogy az apánk jelen legyen benne, ő viszont elment.

– Akkor mi is elmehetünk? – Tirolian hangjából megkönnyebbülés áradt.

A király egy pillanatra megállt és eltűnődött, hogyan lenne a legjobb közölni a hírt a megmaradt testvéreivel.

– Még nem – ismerte be. – A királyság haldoklik – folytatta végül.

– Mi pedig a foglyai vagyunk, akár madarak a kalitkában, amit egy szikla nyom össze. A kalitka ajtaja továbbra is zárva van, és mi nem repülhetünk ki.

A mosolya még borzongatóbbá vált, miközben figyelte, ahogy a szavai eljutnak a közönségéhez.

– Akkor mitévők legyünk? – Blathen karba fonta a kezét a mellkasa előtt. – Nem fogok itt ülni és várni, hogy agyonnyomjon a szikla.

– Hát persze hogy nem – válaszolta a király. – Mindössze néhány dolgot kell összegyűjtenünk, hogy lehetővé tegyük a menekülésünket.

– És mik lennének azok? – Blathen még mindig hitetlenkedő arcot vágott. Nem hitte, hogy a bátyja tudja a választ.

– Mindössze az, amit Kestilan kért – válaszolta a Kőbezárt király, miközben visszaült a trónjára. – Csak az, amit az apánk szánt nekünk: menyasszonyok. Gyönyörű menyasszonyok, akik képesek a nap fényében járni.

Az utazó

PETÚNIA AZ ÚJ VÖRÖS BÁRSONYKÖPENYÉHEZ ILLŐ ujjatlan kesztyűt kötögetett, amikor a vesztfálini erdők farkasai támadtak. Az első lövés eldördülésekor az egyik kötőtűje kiesett a kezéből, és bár tisztán látta, ahogy végiggurul a hintó padlóján, mégsem hajolt le, hogy felvegye. A banditák olyan gyorsan és hang nélkül vették körül őket, hogy a lányt teljesen váratlanul érte a kocsis puskájának a dörrenése és a hintó hirtelen fékezése.

– Tegye le a fegyvert, jóember! – kiáltott az egyik farkas. – Mi csak a pénzt és az ékszereket akarjuk, maguk pedig mehetnek is tovább.

A Petúniával szemben ülő Maria sírva fakadt.

Petúnia érdeklődve hátraengedte a köpenye kapucniját. Nem is tudta, hogy a vesztfálini erdők farkasai fiatalemberek... ám a hang nyilvánvalóan egy hozzá hasonló korú férfihoz tartozott. És amennyire meg tudta ítélni, még tanultnak is tűnt. Felkapta a kötőtűjét, majd mind a négy tűt a fonallal együtt visszatette az ülésen mellette lévő kosárba, ahonnan elővette a pisztolyát. Ellenőrizte a golyókat, és felhúzta a fegyvert.

– Ó, felség! – háborodott fel Maria, de legalább annyi esze volt, hogy halkán csinálja. – Tegye azt el!

– Az *én* ékszereimet nem veszik el – mondta Petúnia.

Tizenegy nővére lévén nem volt sok ékszere, alig viselt gyémántokat és gyöngyöket. Ám az a kevés, amit a magáénak tudhatott, egy cédrusdobozkában volt Maria ülése alatt.

– Nem kapiák meg édesanyám rubint fülbevalóját, sem a nyakláncot, amit a papától kaptam a tizenhatodik születésnapomra. Eddig mindössze kétszer viselhettem.

A petúnia alakú medál közepében egy apró rubint volt, és a láncot úgy alakították, hogy petúnialeveleket formázzon. Bárkit, aki el akarja venni, gondolkodás nélkül lelőtt volna. Lehetséges, hogy később megbánná a lövést, de akkor is megtette volna.

Hangot hallott a hintó ablakának a túloldaláról, és azonnal célzott is pisztolyával, a másik kezével pedig megtámasztotta a csuklóját. Maszkot viselő alakokat látott a hintó két oldalán a fák közt, de egyikük sem bizonyult tiszta célpontnak a félhomályban.

Majd egy arc, aminek a felső részét egy farkas fejére emlékeztető bőr álarc takarta, bekukkantott az egyik ablakon. Petúnia óvatosan igazított a fegyverén, amivel így egyenesen a bandita bal szemére célzott.

– Adja ide nekünk a... Na, ejnye! Tegye csak azt el!

Ő volt az a fiatal hangú, aki a vezetőjüknek tűnt. Petúnia meg sem moccant.

– No, méltóságos asszonyom – kezdte a bandita. – Senkinek sem esik bántódása, ha ideadja az ékszereit és a pénzét.

– Helyesbíték – felelte Petúnia. – Senkinek sem esik bántódása, ha visszamásznak a mocskos barlangjukba, és békén hagynak bennünket. Ám ha mégis megpróbálná elvenni az ékszereimet, abban az esetben garantáltan halott lesz.

– Komolyan gondolja – szólalt meg Maria, és a szobalány hangjába vegyült félelem kifejezetten irritálta Petúniát. – Mind úgy lőnek, akár a férfiak. Mindig mondtam, hogy ebből még baj lesz.

– Kik tudnak úgy lőni, mint a férfiak? – A bandita bekukucskált a hintóba, hogy megnézzze, van-e még bent valaki más.

– A hercegnők – válaszolta Maria, mielőtt még Petúnia csöndre inthette volna.

Petúnia elkeseredésében becsukta a szemét, de csak egy pillanatra. Gyorsan újra a banditára fókuszált, és ellenőrizte, hogy továbbra is jól céloz-e. Nem állt szándékában a vesztfálini erdők farkasainak a tudomására hozni, hogy ő egy hercegnő. Ebből arra következtettek volna, hogy tele van arannyal és ékszerekkel, és biztos nem engedik útjára, amíg át nem kutatták a hintó minden négyzetcentiméterét.

– A hercegnők tanítottak meg lőni, amikor az udvarban jártam – magyarázta Petúnia sietősen. – Ám én csupán egy egyszerű gróf lánya vagyok.

– Csupán egy egyszerű gróf lánya, valóban? – morogta a bandita. – Milyen kár!

Petúnia nem volt hajlandó zavarba jönni a bandita hirtelen támadt haragjától. A férfi nyilvánvalóan jobb zsákmányra számított, ám ez aligha volt a lány hibája. Addig tolta lassan előre a pisztolyát, amíg a bandita orrához nem ért.

– Aligha véhetném el a lövést ebből a távolságból – jegyezte meg hűvösen. – Hívja vissza az embereit!

A bandita szeme színe pont olyan szürke volt, mint a festett bőrmaszkja, ami hideg, télies külsőt kölcsönzött neki. Petúnia már majdnem meg is jegyezte, hogy a farkasoknak sárga szokott lenni a szemük, de nem gondolta, hogy a férfi ezt szórakoztatónak találná. Az ilyesmi egyébként is sokkal inkább vallott volna Pipacsra.

Ehelyett Petúnia a kezére figyelt, ami már épp reszketni kezdett, mivel olyan régóta tartotta célra a pisztolyt.

Végül a bandita hátrált egy lépést.

– Gyerünk, emberek! Úgy tűnik, hogy ez a fiatal hölgy csupán egy egyszerű gróf lánya – kiáltotta.

A többi bandita felől gúnyos kiáltások hallatszottak.

– Aligha lehet nála bármi is, amit ellophatnánk, ugyebár? – folytatta a vezetőjük keserű és gúnyos hangon.

– Csinos? – kérdezte az egyik hatalmas férfi, aki Petúnia látóterébe lépett.

A lány azonnal célba is vette.

– Nem rossz – válaszolta a vezér. – Egy *gróflányához* képest.

– Pfuj! – Köpés hangja hallatszott. – Az egyetlen gróf, akit ismerem, csúfabb volt egy szamár hátsó felénél.

A banditák ezt kifejezetten mulatságosnak találták.

– Hajts, hajts! – kántálta halkán Petúnia. – Miért nem hajtasz tovább?

A látóterében lévő egyetlen bandita sem figyelt már a hintójukra. A kocsisnak inába szállt volna a bátorsága? Mariával láthatóan ez volt a helyzet, de Petúnia most nem igazán tudott figyelni rá. Elengedte a pisztolya kakasát, és kopogott a tussal a hintó tetején, így jelezve a kocsisnak, hogy vegye kézbe a gyeplőt, és *hajts*on.

A hintó megmozdult. Ám nem egészen úgy, ahogyan arra Petúnia számított.

A pisztolya kopogása a hintótetőn megijeszthette a fent ülő testőrt, mire ő rálőtt az egyik banditára a puskájával. A bandita viszonozta a lövést, amivel megrémítette a lovakat, így nekiiramodtak, és vonszolni kezdték maguk után a hintót. Kiáltozások és további lövések hallatszottak. A hintó lendületétől Maria előrebukott Petúnia

ölébe. A hercegnő elejtette a pisztolyát, és a kötésével teli kosara is a padlóra zuhant. A kosár tartalma persze kiömlött, és Mariával együtt egy halom vörös gyapjúba tekeredve végezték.

A testőr kiáltása hallatszott a hintó tetejéről, majd egy puffanás után lezuhant a hintóról. Maria még mindig a padlón ülve immár hangosan imádkozott.

Petúnia megpróbálta kidugni a fejét az ablakon, hogy lássa, mi történt a testőrrel, de oldalra borult, és Mariára esett. A lovak felnyerítettek, a kocsis káromkodott, a hintó pedig a jobb oldalára dőlve megállt. Petúnia ki is esett volna, ha nem takarja az ablakot föld és fű az út menti árokban, ahol végül kikötöttek.

Feltolta magát Mariáról, nekitámaszkodott a megdőlt üléseknek, és megpróbálta kinyitni az ajtót. Alacsony volt, de annyira azért mégsem, hogy kinyújtózva el ne érje a...

– Hadd segítsek, felség! – mondta a kocsis, miközben kívülről kinyitotta az ajtót, mire Petúnia meglepetésében felsikított. – Elnézést! – kért bocsánatot a férfi meghökkenve.

– Semmi gond – nyugtatta meg a lány, aztán vett egy nagy levegőt.

Elkapta a férfi alkarját, és hagyta, hogy kihúzza az ajtón, majd felült a hintó felül lévő oldalára. A kocsis újra benyúlt az ajtón, hogy Mariát is kihúzza, aki végre abbahagyta a hisztériázást, miközben számos nyögés és lihegés közepette kimászott.

Onnan, ahol ült, Petúnia pontosan látta, hogy mi történt: az erdőn át vezető út éles bal kanyart vett. A megbokrosodott lovak túl gyorsan száguldottak a nehéz hintóval a nyomukban, így nem tudták bevenni a kanyart, és végül a magas árokpартba csapódtak.

A másik testőr a lovakat nyugtatta. Petúnia látta, hogy az egyik ló komolyan megsebesült, a másik pedig mintha sántított volna az

egyik mellső lábára. A lány hátranézett az útra, de a kétlábú farkasoknak vagy a sérült testőrnek nyomát sem látta.

A hercegnő nem tudta, hogy mitévő legyen. Nem igazán bírta jól a vért, mivel legszívesebben kertészkedéssel töltötte az idejét az édesapja üvegházában. És lévén a legfiatalabb testvér, ritkán kellett bármilyen döntést is meghoznia. Az édesapjának igen határozott elképzelései voltak arról, hogy a lányai mit tehetnek, és mit nem. Ezenkívül pedig ott volt még a tizenegy nővére, akik előszeretettel ütötték bele az orrukat olyasmibe, amibe az apjuk már nem. A legrémesebb dolog, amit Petúnia az utóbbi időben tett, az volt, hogy a legidősebb nővére, Rózsa régi ruháiból az épp rajta lévő köpenyt készíttette.

De most hogyan tovább? Még napszállta előtt el kellett érnie Volenskaya nagyhercegné birtokára, de a hintó tönkrement, egy férfi megsérült, a lovak pedig nem voltak abban az állapotban, hogy tovább tudjanak menni. Vajon vissza kellene sétálnia Mariával Bruchba? Vagy inkább várjanak, hátha valaki rájuk talál? Ettől a gondolatától kirázta a hideg. Minden bizonnyal a banditák is látták, hogy mi történt.

– Vannak a közelben birtokok? – kérdezte a kocsistól.

– Egy sincs, felség, egészen a nagyhercegné birtokáig – válaszolta a férfi nyugtalanul.

– Esetleg egy ivó?

– Attól tartok, az sincs, felség.

A férfi is az erdőt kémlelte a banditák után kutatva. Lemászott a hintóról, és odament tanácskozni a társához, aki épp leszerszámozta a lovakat. Váltottak pár szót halkán, majd a kocsis visszaszaladt az úton a sérült társukhoz.

– Menjek segíteni neki? – kiáltott oda Petúnia a lovaknál álló testőrnek.

- Semmi esetre se, felség! – A férfi idegesen közelebb lépett hozzá.
– Csak maradjon ott, ahol van!

Petúnia nyugtalanul a hintó oldalába kapaszkodott, és a pisztolya után kutatott az utastérben. Az alján hevert az összegubancolódott fonalakat tartó kosárral egy kupacban. Furcsa érzése támadt a lapockái közt. *Érezte*, hogy a banditák figyelik őket a fák közül.

- Hadd segítsek, felség!

Az egyik testőr bemászott a hintóba, és felkapta az egész kupacot, Petúnia pedig azzal rángatta ki a szobalányát a sokkos állapotából, hogy a segítségét kérte a fonalak kibogozásában, amiket aztán szépen elpakoltak a kosárba, és a pisztolyt a tetejére tették.

– Na, most már üljön itt, és hagyja, hogy a férfinép gondoskodjon a dolgokról – kérte Maria.

Petúnia igyekezett így tenni. Ám miközben csendben ült, szembe-sült egy égetőbb kérdéssel: továbbsétáljanak, vagy várjanak segítségre? Igyekezett figyelmen kívül hagyni, de mire a kocsis felsegítette a hintóra a félig ájult testőrt, Petúnia már képtelen volt nyugodtan ülni.

– Ha megbocsátanak – szólalt meg, miközben lecsusszant a hintóról.

- Petúnia hercegnő! Mégis hova megy? – visította Maria.

– A bokrok közé – jegyezte meg Petúnia olyan közömbös hangon, amennyire csak telt tőle. A kocsis és a testőrök pedig tiltakozásra nyitották a szájukat. – Azonnal visszajövök, és fegyvert is viszek magammal – biztosította őket a kosarat feléjük döntve, hogy lássák a vörös gyapjún heverő pisztolyt.

Aztán felkecmergett az árok oldalán, és mielőtt még bárki követni tudta volna, eltűnt a bozótban.

Nem kívánt közönség előtt könnyíteni magán.

Az emberrabló

Oliver különböző útvonalakon visszaküldte az embereit a régi kastélyba. Csak ő maradt hátra Simonnal, az öccsével, hogy meglessék a csaknem kirabolt hintót. Magasan, egy fán bújtak el ágak és pár elszáradt téli levél rejtékében.

– Ez sűrűn megesik? – Simon egy kicsit előrehajolt, mire Oliver visszarántotta, nehogy leessen.

– Arra gondolsz, hogy gyakran okozunk-e hintóbalesetet? – Oliver hangjából érződött a bosszúság. – Egyáltalán nem.

– Arra gondolok, hogy amikor egy illető fegyvert szegez rád, te azonnal visszakozol – pontosított Simon.

Olivernek sértődöttségében még a szava is elakadt egy pillanatra.

– Simon, az az örült kislány alig pár centire tartotta a pisztolyt a bal szememtől!

– Egy kislány volt? – Simon arc kifejezésén látszott, hogy menten tesz valami szellemes megjegyzést, de Oliver tekintete megállította.

– Nem kérdeztem a korát – csattant fel Oliver. – De nem volt nagy, az biztos.

– Akkor most *fiatal* volt, vagy *kis termetű*? – erősködött Simon.

– Pszt! – szólt rá Oliver.

Az igazat megvallva, Olivernek gőze sem volt arról, hogy hány éves lehetett a lány. A ruhájából és a magasra tűzött hajából ítélve a tizenévei végén járhatott, de alig volt akkora, hogy a hintó magas ablakain keresztül Oliver szemébe tudjon nézni. A pisztolyt tartó kezei pedig épp csak elbírták a fegyvert. Ezzel együtt az övéhez hasonló kék szemet Oliver még soha nem látott, de ebből persze nem derült ki semmi.

Azt sem értette, miért sértette ennyire, hogy a lány egy „egyszerű grófként” beszélt az apjáról. A grófok birtokában is igen sok föld és gazdagság volt, továbbá előnyös helyeket foglaltak el az udvarban. Semmi szükség nem volt arra, hogy ilyen sértő módon nyilatkozzon a grófkőről, különösen a saját apjáról.

Ám amikor ezzel a jelzővel illette az apját, Oliver furcsa csillanást fedezett fel a lány szemében. Talán csak azért igyekezett jelentéktelennek beállítani a családja vagyonát és rangját, hogy egérutat nyerjen. A bal eset előtt a hintó és a lovak is szépek voltak. A lánnyal szobalány, három testőr és egy kocsis utazott. Persze, aki manapság az erdőn át utazik, legalább két testőrt visz magával, nem mintha ez megakadályozta volna Olivert és az embereit, hogy elvegyék, amit akartak. Általában.

A szemére szegezett pisztoly és a lány erősködése, hogy csupán egy egyszerű gróf lánya, bár bejáratos az udvarba, habozásra késztette Olivert. Egyelőre megvolt, amire szükségük volt, és nem igazán szorultak rá arra, amit a lány a ládáiban rejtegetett. Minden gond nélkül az útjára engedhették volna.

De aztán a lovak megijedtek, és Oliver embereinek alig volt idejük kitérni a pánikszerűen menekülő állatok elől. Egy kóbor golyó majdnem eltalálta Simont, és ekkor a hintón ülő idióta az útra zuhant. Borzasztó büntudatot keltett Oliverben, hogy nem segített neki, de észben kellett tartania, hogy ő itt a gonosz, és nem az ő tiszte segíteni azokon, akiket épp az imént próbált kirabolni.

Szinte biztos, hogy Simon szívesen látott volna valamilyen rémes sérülést, de Oliver imádkozott, hogy a lányt és a szobalányát ne érje baj. Abban az esetben már odament volna, hogy segítséget nyújtson. Annyira azért mégsem süllyedt mélyre, hogy ne segítsen egy sérült nőn.

Legalábbis egyelőre még nem.

– Mit művel ez a lány? – szólalt meg Simon suttogva.

– Mi van már?

Oliver közel hajolt a testvéréhez, és lekukucskált a fáról. A lány le szállt a hintóról, és mondott valamit a többieknek. Az emberei nem tűntek boldognak, de ő akkor is megfordult, és bement az erdőbe.

– Mit művel? – ismételte meg Simon. – Megőrült?

Ahogy a lány egy hatalmas csoport borókabokor mögé lépve felkapta a köpenyét a vállára, Oliver érezte, hogy elpirul az arca. Pontosan tudta, hogy mit csinál a lány. Azonnal Simon szemére tapasztotta a kezét.

– Hé!

– Pszt! – sziszegte Oliver.

– Hagyj már! – Simon megpróbálta lefejtetni a testvére kezét.

– Ne nézd, ahogy épp... a bokorban... – Hirtelen nem jutott eszébe egyetlen udvarias kifejezés sem a tevékenységre.

Simon leállt, de közben nevetésben tört ki, még hozzá nem is valami halkán.

– Most komolyan beszélsz? Gondolom, néha még a nagyságának is a bokorban kell pisilnie.

– Simon, hallgass!

Oliver igyekezett nem odanézni, de most már ellenőrizte, hogy a lány nem hallotta-e meg őket. Már megbánta, hogy Simont elhozta magával. A fiú alig töltötte be a tizennégyet, és teljes mértékig képtelen

volt néhány másodpercnél tovább csöndben maradni. Oliver Karl és az apja többi emberének a szárnyai alatt kezdett hintókat kirabolni tizenkét éves korában, de Simont elkényeztette az édesanyjuk.

A lány körbekémlelt, de ez nem állította meg abban, hogy... megtegye, amit meg kellett tennie. Oliver gyorsan elfordult.

Amikor újra odanézett, a lánynak hűlt helyét találta. Elengedte Simon arcát.

– Nem vagyok már ötéves, nem kell így eltakarnod a szememet! – tiltakozott Simon.

Oliver sehol sem látta a lányt. A hintóhoz sem ment vissza. A testőrök a sérült férfi karját tették sínbe, de Oliver látta, hogy a szobalány idegesen leste az aljnövényzetet, és kezdett aggódni a rábízott lány miatt.

– Hova ment? – Simon túlhajolt a felsőtestével a rejtékhelyükön.
– Ó-ó – nyögte, aztán lezuhant.

– Simon!

Oliver megkapaszkodott és kihajolt, hogy megnézzé, hova esett az öccse. Simon elég rosszul landolt, és nyögdécselve szorongatta az egyik bokáját. A lány pedig a pisztolyával a kezében állt fölötte. Oliver megjegyezte magában, hogy a lány hajának ragyogó fekete színe és a pisztoly meglehetősen drámai hatást kelt a vörös köpenyével együtt. Aztán elővette a saját fegyverét, és könnyed mozdulattal lesökkent a lány mellé.

– Adja ide a pisztolyt, méltóságos asszonyom! – mondta hűvösen, és közben kinyújtotta a szabad kezét.

– Már miért tennék ilyet?

Volt benne kurázi, azt meg kellett hagyni. A hangja még csak meg sem remegett, és alig rezzent össze, amikor a férfi a füle mellett felhúzta a pisztolyt.

– Azért, mert az egyikünk egy veszélyes bűnöző, a másik pedig nem – válaszolta Oliver, és közben magában imádkozott, hogy ezt el is higgye neki a lány. – És mit gondol, melyik fog nagyobb valószínűséggel löni?

Egy sóhaj kíséretében a lány elengedte a pisztoly kakasát, és átadta a fegyvert Olivernek, aki a nadrágszíjába dugta. Megpróbálta nem mutatni a megkönnyebbülését, és szívből bánta, hogy Simonnal már nem viselik a maszkjukat.

– Néztem én már magánál rosszabbal is szembe – jegyezte meg a lány.

– Afelől kétségem sincs – felelte Oliver meglepve.

A tényt, hogy a lány ránézésre egyáltalán nem félt tőle, egyszerre találta hízgelgőnek és sértőnek.

– Oliver, eltört a bokám – nyafogott Simon.

– Olivernek hívják? – A hercegnő felhúzta az egyik szemöldökét.
– Nem valami farkashoz illő név.

Oliver érezte, hogy összeszorul a gyomra. A lány látta az arcukat, és most már a nevét is tudta. Fegyvert tartott a fejéhez, közben Simon sírva fakadt a fájdalomtól, és a kocsis hangját is meghallotta, ahogy arról tanakodott, hová mehetett a lány. Aznap cseppet sem a megfelelő irányba haladtak az események.

– Mozgás! – szolt a lányra. A fegyverrel a régi kastély felé vezető özcsapás felé mutatott. – Most!

– De kérem!

Nyilván eszébe sem jutott, hogy a férfi elrabolja majd. Így már ketten voltak. Vagyis hárman: Simon abbahagyta a sírást, és ő is dőbenten nézett.

Oliver már megbánta, de nem tudta, hogy mi mást tehetne. Engedje talán el? És akkor mi lesz? Nem tudnak gyorsan haladni, mivel Simon bokája valóban eltört. A lánynak bőven lett volna ideje hívni

a kocsisát és a sértetlen testőröket. Oliver nem engedhette meg magának, hogy elfogják. Túl sok ember élete függött tőle.

– Menjen! – morogta.

A lány elindult. Egy kicsit megbotlott egy gyökérben, mielőtt elért az ösvényre. Amikor a lány már pár lépéssel előttük járt, Oliver lehajolt, a szabad kezével megragadta Simon könyökét, és felhúzta. Simon karját a nyakába tette, és a lány után bicegtek.

Oliver megkönnyebbülésére a fák biztonságos takarásában voltak már, mire a szobalány és a kocsis sietve a lány után indultak. Hallotta maguk mögött, ahogy a bokrokban kutatnak, de addigra jelentős előnyre tettek szert hárman. És amikor majd átérnek a patakon, a nyomaik teljesen eltűnnek.

Lassan haladtak Simon sérülése miatt, és mert Olivernek az egyik kezében a pisztolyt kellett fognia, hogy a lányt sakkban tartsa. És Oliver minden egyes lépéssel egyre jobban tisztában volt azzal, hogy rémes hibát követett el. Olyan emberek hintóját kirabolni, akiknek ránézésre nem fog hiányozni némi arany, egészen más, mint elrabolni valakit. És mégis vajon hány éves lehet? Nagyon magabiztosnak tűnt, és el kellett ismerni, hogy jól bánt a pisztollyal, de a feje búbja valószínűleg Oliver kulcsontjáig sem ért fel.

– Lógni fogok – motyogta alig hallhatóan Oliver.

– Micsoda? – szisszent fel Simon, akinek az arca szürke volt, és izadság csorgott rajta.

Amikor a patakhoz értek, Oliver belelépett a vízbe, hogy az öccse a partról a hátára tudjon mászni. Így mindkét keze felszabadult, de Simon olyan szorosan ölelte a nyakát, hogy majd megfojtotta. Mellettük állva a patakparton, a lány aggódó pillantást vetett Simonra.

– Nem fest valami jól – jegyezte meg.

– Tudom – csattant fel Oliver.

– Akkor meg miért nem enged el engem, hogy gyorsabban találhasson segítséget?

– Mert nem – morogta Oliver, és a lány felé intett a pisztollyal. – Keljen át a patakon! Induljon!

– Köszönöm, de nem – felelte a lány kimerően. – Nem akarom bevizezni a cipőmet.

Oliver már épp vitába akart szállni, amikor a lány egyetlen fantasztikus ugrással a túlszárton termett. Megigazította a köpenye kapucniját, és felhúzott szemöldökkel várta, hogy a férfi átrappoljon a vízen, majd fel a parton, máris lihegve a hátán cipelt súlytól.

– Ez csodálatos volt – motyogta Simon. – Nem te, Oliver, hanem ő.

– Nem volt nagy távolság – mondta legyintve a lány. – Figyeljen, még mindig visszatálok az útra. Nem mondom el senkinek a nevüket.

– Az én nevemet nem is tudja. Egyébként Simonnak hívnak. – A hangjából ítélve kezdett felszökni a láza.

– Üdvözlöm, Simon – mondta a lány. – Engem Petúniának hívnak.

– Petúnia? – mordult fel Oliver. – Mint a *virág*?

A lány pillantását látva azt kívánta, bárcsak jobban kordában tartotta volna az arckifejezését, de most tényleg: *Petúnia*? Arra számított, hogy majd valami szép, rövid nevet mond, mint, mondjuk, az Anna vagy az Emília. De persze Maude királyné és Gregor király már régen divatba hozták a virágneveket, amikor a tizenkét hercegnőt olyan virágok után nevezték el, mint a harangvirág vagy a tulipán.

A férfi kezdte magát kényelmetlenül érezni a gondolattól, hogy vajon milyen közeli is lehetnek a lány kapcsolatai az udvarral. Ha az édesapja bejáratos volt a királyhoz, mindegy, hogy mennyire egyszerű gróf is, Oliver igen nagy bajba került. Ez pedig azt jelentette, hogy a családja és a gondjaira bízott emberek is nagy bajban voltak.

– Már nincs messze – mordult fel.

Felcsendült egy madárhang, majd egy újabb, amiből Oliver tudta, hogy az őrszemek meglátták őket. Mindössze néhány további lépés után Karl nagy léptekkel odaért hozzá az ösvényen. A hatalmas férfi alig vetett pár pillantást Petúniára, mielőtt leemelte Simont Oliver hátáról. Elnyomakodott Oliver és Petúnia mellett, hogy sietve távozzon a sérült fiúval.

Az ösvény elkanyarodott, és már meg is érkeztek a régi kastély falaihoz. A kapu jobbra volt, de most túl nagy erőfeszítésnek tűnt Oliver számára, bár máskor épp ő mutatott példát a többieknek azzal, hogy azt használta. Ehelyett most megfogta a lány könyökét, és átvezette a falon lévő egyik hatalmas repedésen. Át a törött, félig fűvel borított köveken, amiket szándékosan hagytak szanaszét.

– Hol vagyunk? – kérdezte Petúnia. – Ez az... ó.

Balra állt a kastély, amit művészien alátámasztottak belülről, hogy megtartsák az elhagyatottság látszatát. Körülöttük mindenfelé ételt főztek tűz fölött, és nők cipeltek mosott ruhával vagy kenyérrel teli kosarakat. A fűjtatók jártak a kovácsműhelyben, és a kastély ajtajaitól nem messze egy csapat gyerek mondta fel a leckét egy mosolygó tanárnak.

– Mi ez a hely? – kérdezte halkán Petúnia.

Oliver nem válaszolt. Minél kevesebbet tudott a lány, annál nagyobb biztonságban lesznek az emberei... Vagy vajon naiv gondolat volt tőle azt feltételezni, hogy tovább élhetnek itt most, hogy a lány látta őket? Egy része azonban dicsekedni akart, vagy tenni valamilyen szarkasztikus megjegyzést, amivel a szép vidéki birtokán üdvözölhette volna a lányt.

Épp szóra nyitotta a száját, amikor az édesanyja kijött a kastélyból, és olyan arckifejezéssel indult el feléjük, amitől Oliver ismét

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hatévesnek érezte magát. Egy kicsit Petúnia mögé lépett, és majdnem el is ejtette a pisztolyát, miközben igyekezett elrakni a helyére.

Az édesanyja lába földbe gyökerezett, amikor jobban megnézte magának a lányt. Miközben az arca elsápadt, egy kicsit meg is ingott.

– Anyám? – Oliver elengedte Petúnia karját, és odasietett az aszszonyhoz.

– Maude? – Az édesanyja hangja alig volt hallható.

– Nem – válaszolta a lány. Halkan beszélt, és feszült kifejezés ült az arcán. – Petúnia vagyok. De tudom, hogy nagyon hasonlítok az édesanyámra.

– Az édesanyja neve Maude? – Oliver úgy érezte, hogy megnyílt alatta a föld.

– Igen – felelte Petúnia, és közben hátraengedte a köpenye kapucniját. – Vesztfálini Maude királyné.

– Felség – köszöntötte Oliver édesanyja tisztelet tudón egy pukedli kíséretében. – Isten hozta szerény hajlékunkban! Özvegy Emily Ellsworth-Saxony grófné vagyok. Bretonból érkeztem ide az édesanyjával még kislány korunkban. – Halványan Petúniára mosolygott, de aztán a tekintete keménnyé vált, és Oliver felé fordult. – Magyarázd meg, kérlek, Oliver, hogy mit keres itt a hercegnő!

– Eljött meglátogatni a mi kis egyszerű grófságunkat, édesanyám – hadarta Oliver, és már teljes bizonyossággal tudta, hogy ha az édesanyja nem öli meg, akkor majd megteszi Gregor király.

A sorsa ezennel megpecsételődött.

Elnevette magát.